

Suk En hel lang dag endnu til festen går i gang, og slet ingen at glæde sig sammen med. Det er jo næsten latterligt, at det skulle være så interessant at gå til den fest. Hvem har også nogen sinde gidet at gå til klassefester? Det eneste, der sker, er jo alligevel bare, at pigerne sidder ovre i det ene hjørne og sladrer, og drengene står ovre i det andet hjørne og drikker sodavander, indtil Jørn går over for at snakke med Anne Sofie eller Lise. Så skifter Frede en plade eller en af jeres hjernelamme lærere foreslår en eller anden dum selskabsleg, som

ingen gider lege alligevel, fordi den er barnlig. *Suk* Men der er stadig en hel dag til festen starter...

Det var vidunderligt vejr. Månen skinnede højt på himlen og spredte sine bløde stråler over hans hår, der faldt smukt ned over panden, som han stod der og skuede op i himlen.

- Hvad tror du der er deroppe? Johannes kiggede op, mens hans øjne spejlede de blinkende gni-ster på nattehimlen.

- Det ved jeg ikke. Hvad tror du?

Du kiggede igen på hans hår, der

bevægede sig lidt i nattens brise.

- Jeg tror, Gud er deroppe. Jeg tror, han passer på os og sørger for os. Jeg tror, at han vogter vore skridt og sørger for, at vi ikke gør noget forkert. Men det er kun, hvis vi tror på ham. Han hjælper ikke sådan nogle lømler som Johnny og Phillip. De kommer aldrig ind i himlen.

Du sukkede næsten uhorligt. Det er utroligt, så stærk Johannes er i troen. Det er fantastisk at han aldrig græder. Bare du var lige som ham. Bare du kunne være sammen med Johannes for altid. Men du ved godt, at det aldrig vil blive tilfældet. I er alt for forskellige, og desuden skal Johannes hjem til sine forældre igen, når de kommer hjem fra Afrika. Det går aldrig. Når I kommer hjem fra lejrskolen bliver alt ved det gamle. Der er aldrig noget, der ændrer sig.

Emneugen har været som den slags nu plejer at være: kedelig, fuld af mobberi, en skoletaske fuld af ler og mel samt en enkelt tur i toilettet med hovedet først. Hun havde allerede nu glemt, hvem det var, der havde stukket hendes hoved under, men det var nogen af drengene fra de store klasser. Hendes mor og far havde selvfølgelig himlet op over det som sædvanlig, da hun havde for-

talt hvorfor hendes hår sad i lange totter og flagrede i stedet for i sirlige rottehaler, som de plejede. De havde forlangt, at hun sagde noget til inspektøren. Hun havde bare nikket og sagt ja. Det plejede aldrig at virke alligevel. Efter de første par gange var hun holdt op med at sige noget til nogen, hvis de ikke spurgte. Der var alligevel aldrig nogen, der meldte sig, når inspektøren spurgte.

Din lillebror kigger sig omkring, da han kommer ind på sit værelse. Det er tydeligt at han regner med at finde en eller anden overraskelse på sit bord. Mor og far har sikkert købt et eller andet til ham igen. Han vil aldrig kunne finde den.

- Har du set den? Har du set den? Har du set den?

- Hvad har jeg set?

Du kigger træt op fra de overskrevne sider i matematikbogen.

- Jeg har fået en gave af far og mor, men jeg kan ikke finde den. Har du set, hvor den er?

Hun ryster på hovedet og sukker opgivende.

- Nej, jeg har ikke set den.

Hvad skulle det være, og hvorfor tror du, jeg har set den?

- Det er en ny fodboldpumpe og en fodbold. Hvorfor har du ikke set den?

- Er du dum? Hvorfor skulle jeg have set den?

- Fordi du har siddet heroppe hele eftermiddagen og læst lektier, og jeg er først lige kommet hjem ovre fra Kjell. Har du set den, hva?

Du skæver over til skabsdøren. Puh, den er forsvarligt lukket.

- Nej, jeg har ikke set den.

Skrub nu ud!

Han får tårer i øjnene og et trodsigt blik.

- Jeg går ikke før du siger, hvor den er!

- Skrub så ud, jeg har ikke set din åndssvage gave.

Han giver sig til at råbe:

- Jeg Vil Ha' Min Gave! Jeg Vil Ha' Min Gave!

Din mor kommer til syne i døråbningen.

- Hvad er det her for noget? Har du taget hans gave? Vil du så tage at give ham den igen?

- Jeg har ikke taget hans gave. Du mumler indædt ud mellem tænderne for ikke også at komme til at græde.

- Jeg har ikke taget hans forbandede gave. Hvorfor er det altid ham, der skal have gaver? Hva'? Hvorfor?

- Så! Kan du vare din mund? Har vi måske ikke også altid givet dig det bedste, vi har? Selv når du ikke har bedt om det? Har vi ikke? Nu må du lære at være den store. Du er trods alt 14 år nu,

du må være stor nok til at lære sådan noget nu.

Du misser med øjnene, for at tårerne ikke skal løbe deres frie løb ned over dine kinder. De skulle bare vide, hvad du har liggende i skabet. De skulle bare vide! Den bold kommer til at lide en voldsom død for din mors slagterkniv i nat...

Rollespilstips

Mona er ret genert og krymper sig, når hun bliver mobbet - helt modsat det hendes far har fortalt hende. Ordene falder sjældent ret godt i hendes mund, men på papir er det noget helt andet. Det kommer hun dog nok ikke til at bruge i scenariet. Muml og vig udenom, når folk konfronterer hende med noget. Mona kan dog godt være opfarende og farlig for sine omgivelser, hvis hun bliver presset nok - et såret dyr er livsfarligt. Denne aften kan ændre hele hendes status, så hav øjnene åbne.

Mona er 14 år og går i 7. C. på en i skole i det inde Århus. Hun bor i en bemærkelsesværdigt stor lejlighed sammen med sin lillebror på 8 samt hendes forældre. Faren er revisor i et lille men succesfuldt byggefirma, men den lille familie har endnu ikke haft råd eller lejlighed til at flytte ud i noget større væk fra midtbyen. Blandt andet fordi beliggenheden passer så godt sammen med moderens arbejde som sygeplejerske på universitetssygehuset. Faren er lille og vindtør - ganske som man nu forestiller sig en arketypisk revisor. Han prøver at være et godt forbillede for sine børn og hjælper og støtter dem gerne i deres dagligdag, men han formår ikke helt at skære igennem, når situationen kommer udenfor hjemmets vægge. Hans gode råd går ind gennem Monas ene øre og ud gennem det andet. Hun har hørt hans *ret-ryggen-og-vær-en-stolt-pige*-tale for mange gange.

I skolen ligger Mona helt klart i den dårlige halvdel af klassen. Ikke fordi hun ikke kan finde ud af sine ting, men fordi ingen - ikke engang lærerne - bryder sig om hende. Som oftest laver hun de lektier hun har for, men kutymen er, at de bliver stjålet fra hende, inden timen begynder. Hvis hun når at aflevere et stykke skriftligt arbejde uden at det bliver overhældt med saftevand eller mælk, kommer det som oftest tilbage med en uforholdsmæssig stor mængde røde streger og pile nedad. Vær dog ikke i tvivl: Mona er ikke noget miskendt geni; hun bliver blot holdt nede!

Alle de andre piger i klassen hænger sammen som ærtehalm, og Mona er den eneste, der ikke er med i deres selskab. Hun så tidligere med langmodige øjne efter dem, men har efterhånden affundet sig med deres klikker. I stedet for har hun fundet sammen med Johannes, der heller ikke er af den mest vellidte del af klassen. Hun er nok i virkeligheden ret forelsket i ham, men vil ikke kendes ved disse følelser, der er totalt ukendte og farlige, selv om de af og til får overtaget med hende, som for eksempel den nat på hytteturen for nylig.

Udklædningstips

Well, her kommer vi til en af sen-70'ernes mest udtalte ulemper: Det grimme tøj! Se, hvor grimt du kan finde det, samtidig med at det rent faktisk svarer til tiden. En rød hummel- eller adidas-joggingdragt vil "passe fint" til dagligdag. Men da dette jo er en fest, har Mona højst sandsynlig taget noget ala en lyserød balletkjole med strutskørt på. Jeg er sikker på at du har bedre ideer end det, men husk at Mona er gennemført kikset. Du har garanteret hornbriller eller bøjle på. Hyg dig med at være grim! ☐

Johnny: Din største plageånd. Han er en stor, grim idiot, der aldrig stopper med at finde på nye, grumme ting at genere dig med. Han går sammen med Phillip og Kristian, og din hjerne sender automatisk advarsels-signaler, så snart de er i nærheden.

Johannes: En stålsat dreng, der tager sit lod med oprejst pande. Måske er det fordi, han er så religiøs, at han kan klare alt, hvad verden kaster imod ham. Hvis du kunne få samme indre styrke, så var du også parat til at tilbringe lidt tid i kirken. Dine forældre mener dog, at det er spild af tid. Du drømmer somme-tider om bare at falde til ro i hans arme uden at skulle holde øje med, om der nu er nogen, der er ved at skyde dig med kramper eller hælde vand ned ad ryggen på dig. Johannes beskytter dig mod alt. Men som enhver anden drøm, så er det uopnåeligt.

Phillip: Han er hjernen bag ydmygelserne af dig. Phillip leder det hårde slæng, og der er mange piger, der sukker efter ham, men i dit hoved er han udstyret med horn i panden og danser rundt med en trefork. Du ville elske at kunne ramme ham i et ømt punkt bare en enkelt gang, men han er typen, der bare ikke har den slags.

Kristian: Den mindst slemme af de tre, men stadig en hård negl, der ikke går af vejen for at hælde melklister i din taske eller tage dine lektier. Han kan dog en ting eller to med elektroniske ting, hvilket du også har fået at mærke. Elektrisk stød er altså faktisk rimeligt farligt, men det er de ligeglade med. Kristian er kæreste med Mette, hvilket han ser ud til at gå meget op i.

Arne: En lille irriterende fyr, som du synes ville være et oplagt mål for dine plageånder at genere - måske i stedet for dig. For eksempel går han altid og ævler om sin søster og hendes klasse. De er da lige så dumme som ham selv. Men nej, i stedet for at gå efter ham, så lader de ham gå sammen med dem. Verden er uretfærdig.

Lars: En rigtig helt. Han kommer dig nogle gange til undsætning, når det er allerværst. Han kan ikke lide, at folk bliver ubehandlet uretfærdigt. Det virker dog som om, at han mere eller mindre har givet op i dit tilfælde, og kun vil hjælpe, når det går virkelig galt. Han spiller håndbold inde i Århus KFUM, og alle pigerne sukker generelt efter ham. Han er selvfølgelig kæreste med den mest populære, Anne Sofie.

Anne Sofie: Den mest fremtrædende pige i klassen og alt, hvad du ikke er. Hun er populær, pæn og smart. Hun kan altid finde det rigtige at sige, og alle hører efter, hvad hun siger. Måske på grund af jeres modsatthed ser hun ud til at have et eller andet specielt imod dig. Du ved ikke, hvad du har gjort for at fortjene hendes vrede, men hvis ikke Phillip og hans drenge er efter dig, så er Anne Sofie det sikkert. Hvis bare du kunne blive gode venner med hende, så var din lykke gjort.

Lise: En af de dominerende piger i klassen. Hun har været i spidsen for jeres klasse næsten siden første klasse, men er forsvundet lidt i baggrunden i forhold til Anne Sofie. Du er lidt ked af det, for selvom Lise ikke er en engel, så opfører hun sig dog relativt godt overfor dig. Ikke, at hun ikke er med til at mobbe dig, men hun er ikke så slem.

Kirsten: Anne Sofies medløber. Du kan ikke se, at hun er en døjt bedre end dig. Hun snakker blot de andre piger efter munden og nikker, når de spørger hende om noget, men af en eller anden grund, så bliver hun helt vildt populær, mens du bliver jordet, hvis du prøver det samme. Du kan bare ikke tage den slags.

Mette: Kristians kæreste og veninde med Lise. Hun slægter dog ikke Lise men mere Kristian på, når det gælder om at mobbe dig. Og hun gør det på en meget ond måde. Pludselig en dag er hun venlig over for dig, og du håber, at hun måske er kommet på andre tanker angående dig, men andre dig, så finder hun på de mest udspekulerede ydmygelser.

Karl Johan (Svamp): En dreng, der er lidt i samme position som dig, men ikke helt så slemt. Han kan i det mindste brillere overfor lærerne, fordi han er så dygtig til fysik, kemi og matematik. Du har sommetider overvejet at gøre dig lidt bedre venner med ham, men han virker ikke til at være særlig interesseret. Man kan vel egentlig godt forstå ham, for han har det svært nok i forvejen, men der er altså ikke så meget mand over ham i forhold til Johannes.

Christopher: En underlig fyr, der altid lever i sin egen verden. Der er ingen, der gider at drille ham med det, for han smiler bare ad folk - ligegodt hvad. Du prøvede at efterligne ham, men det gav bare folk endnu en grund til at være efter dig. Det har måske også noget at gøre med, at hans forældre bor på kollektiv, hvor man kan tillade sig alt. Du prøver sommetider at forestille sig dine forældre på et kollektiv, men du knækker sammen af grin på stedet ved tanken.

Ole: En ny dreng i klassen, som kommer fra København. Han snakker underligt og har ikke rigtig fundet sig til rette. Han har dog gode forbindelser til de fleste i klassen, og da han måske ikke har afskrevet dig som umulig endnu, kunne han måske være din vej ind i det bedre selskab?

Frederik (Frede): Klassen tykke klovn, der optræder lige så uheldigt som dig, men altid inkasserer et bifald, når han dummer sig. Du har ikke meget positivt at sige om den sag. Ikke, at han ikke er sjov, men hvorfor kunne du ikke også være sjov, når du kommer galt af sted? Du prøver ihærdigt at være lige som de andre, men de ser ud til at være fuldstændig ligeglade med det.

Jørn: En lille fimset knægt, der altid går op ad de andre piger. Der er ikke meget mand over ham, men selv da ville du gerne bytte plads med ham. Desuden går han en del sammen med Frede, og de laver alle mulige løjer. Det er ikke så slemt, for det er sjældent, at det går ud over dig.

Helle: Er utrolig dygtig i skolen, men gider ikke at have noget med jer andre at gøre. Hun er ikke en af dem, som er ude efter dig, men du kan ikke lide hende alligevel, for hun slikker altid lærerne i røven, hvilket de falder for. Hvis du prøvede noget lignende, så ville du sikkert blive sendt op til inspektøren.

Maria: En stille pige, som også sommetider er udsat for de hårdes plagerier, men du har ingen medlidenhed med hende, for hun går sammen med de populære piger. Hun er dog mest sammen med Helle. De to var veninder, endnu inden de startede i skolen. Du ville ønske, at du også havde en god veninde.

Jakob: Et oplagt mål for drillerier, men ingen ser ud til at gøre noget ved det. Han er spejder, for fanden! Mage til håbløshed skal man da lede længe efter. Han inviterer direkte til at blive lagt for had, men af en eller anden grund ryster folk bare på hovedet af ham. Han er også en stor dyreven, der vistnok har hele haven fyldt med dyr, som han passer.

Viggo Emil (V.E.): En lille sladrebank, som ofte har bragt dine mindre heldige øjeblikke videre til andre, så de kunne bruge det i deres mobberier. Det er ikke fordi, at han er ubehagelig eller ond, for han faktisk flink nok, men du har lært at være din tand, når han er i nærheden. Alligevel formår han altid at opsnuse det, som man helst ikke vil have ud, og han kan ikke lade være med at bringe det videre.